

Epistola lui Pavel către Efeseni (3)

Capitolul 3

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 24.03.2023, Actualizat: 24.03.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

MODUL ÎN CARE DUMNEZEU A FĂCUT CUNOSCUȚĂ TAINA PRIN APOSTOLUL PAVEL

În acest capitol există o digresiune importantă între adevărul doctrinar al epistolei (Efeseni 1-2) și îndemnul practic (Efeseni 4-6). Aici, apostolul confirmă autoritatea sa de a vesti „taina lui Hristos”. Pavel știa că iudeii vor avea unele neînțelegeri serioase cu privire la ceea ce învăța el. De aceea, printr-o intercalare, el se ocupă mai detaliat cu adevărul referitor la taină. În afară de aceasta, Pavel explică caracterul unic al însărcinării sale de a aduce această taină credincioșilor. Scopul său era să clarifice unele neînțelegeri pe care iudeii le-ar fi avut în mod natural în legătură cu învățătura sa.

Până acum, în epistola sa, Pavel a vorbit despre lucrul nou pe care l-a făcut Dumnezeu prin formarea Adunării, în care nu există nicio deosebire între iudei și păgâni (Efeseni 2.14-16). De asemenea, el a învățat că cei care au parte de acest lucru nou au o poziție mai înaltă înaintea lui Dumnezeu decât credincioșii din Vechiul Testament: ei sunt pe locul lui Hristos înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4-6). Este de înțeles că aceste lucruri ar fi fost o piatră de poticnire pentru iudei. Gândurile și sentimentele lor erau modelate de Scripturile Vechiului Testament, care promiteau că Mesia al lor va domni peste Israel pe pământ și va avea sub stăpânirea sa popoarele păgâne. Ceea ce învăța Pavel părea să anuleze tot ceea ce preziseseră Scripturile Vechiului Testament. Pentru ei era de neconceput ca Dumnezeu să răstoarne ceva ce construiseră și mult timp a considerat a fi bun. În afară de aceasta, părea că Pavel vorbea în mod disprețuitor despre cei mari din Vechiul Testament: Avraam, Isaac și Iacov etc. Cum ar putea păgânii să ocupe un loc mai înalt înaintea lui Dumnezeu decât Avraam? Și dacă toate acestea ar fi adevărate - cum rămâne cu promisiunile? Erau ele nule și neavenite? Pentru gândirea iudaică, care era pătrunsă de speranțele iudaice, părea că Pavel era un apostat, care învăța lucruri care erau în mod clar contrare Cuvântului lui Dumnezeu.

Anularea diferenței dintre iudei și păgâni în Biserică (Adunare) (Galateni 3.28; 6.15; Coloseni 3.11) era prea mult pentru credinciosul iudeu. Era deosebit de urâtă pentru iudei, deoarece îi puneau pe același nivel cu păgânii. Acest lucru le atingea mândria lor națională. Ca urmare, ei au devenit principalii adversari ai lui Pavel în lucrarea sa de vestire a tainei. Era ca și cum i-ar fi spus lui Pavel: „Dacă vei continua să înveți că păgânii vor avea un loc mai bun în cer decât Avraam, Isaac și Iacov, te vom ucide!”. După părerea lor, oricine merge la neamuri și proclamă astfel de lucruri nu era demn să rămână în viață (Faptele apostolilor 22.21,22). Iudeii au reușit exact acest lucru, incitându-i pe romani împotriva lui Pavel, care în cele din urmă l-au ucis. Dacă ar fi predicat o evanghelie care le acorda păgânilor un loc mai mic în binecuvântare decât iudeilor, nu ar fi fost atacat atât de violent.

Iudeii trebuiau să înțeleagă că învățăturile lui Pavel nu puneau în niciun fel sub semnul întrebării promisiunile lui Dumnezeu față de Israel, atunci când Mesia al lor va domni în lumea viitoare. Dumnezeu nu a uitat de Israel și se va ocupa din nou de ei, pentru a-i aduce în binecuvântarea conform promisiunilor din Vechiul Testament. Ceea ce învăța Pavel nu a anulat câtuși de puțin această speranță. El învăța că, între timp, Dumnezeu chema credincioși din rândul iudeilor și al păgânilor, pentru a le oferi o binecuvântare cerească specială și un destin special cu Hristos în Biserică (Adunare), atunci când Hristos va domni într-o zi viitoare. Cheia acestei taine este să înțelegem că Dumnezeu nu înlocuiește promisiunile făcute lui

Israel cu chemarea Bisericii (Adunării) - aceasta este o doctrină falsă numită „teologia înlocuirii”. De asemenea, El nu introduce simultan chemarea Bisericii (Adunării) în gloria cerească și chemarea lui Israel în binecuvântarea milenară pe pământ. Chemarea lui Israel este în prezent în repaus, deoarece poporul L-a respins pe Mesia al său, în timp ce chemarea cerească a Bisericii (Adunării) își urmează cursul (Romani 11). Acest lucru a necesitat explicații suplimentare, de unde și această digresiune.

Autoritatea lui Pavel pentru a învăța adevărul despre taină (versetele 1-5)

Versetele 1-5

Efeseni 3.1-5: Pentru aceasta, eu, Pavel, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile (dacă, în adevăr, ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi: că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscută taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, din care, citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos – care în alte generații n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh;...

Capitolul începe cu aceea că Pavel vorbește despre prețul pe care l-a plătit pentru a aduce păgânilor adevărul despre „taină”. Efectul imediat al slujbei sale i-a adus critici din partea lumii religioase, ceea ce a dus la aruncarea sa în închisoare. Deși era legat, el nu s-a denumit ca fiind întemnițatul lui Nero (împăratul roman), ci ca fiind „întemnițatul lui Hristos Isus”. Acest lucru exprimă o demnitate conștientă și o înțelegere a importanței învățăturilor pe care le propovăduia și a faptului că suferința pe care și-a asumat-o era inevitabilă.

Într-o intercalare (Efeseni 3.2-21), Pavel explică de unde a obținut adevărul referitor la taină - Dumnezeu Însuși i l-a dat „prin descoperire” (Efeseni 3.3). În aceasta constă autoritatea sa de a-l învăța. Obiecția pe care iudeii o aveau față de învățătura lui Pavel era că acesta nu putea cita surse biblice. Și aveau perfectă dreptate! Adevărul referitor la taină nu se afla în Scripturile Vechiului Testament; el era o revelație cu totul nouă de la Dumnezeu. Ea „nu fusese făcută cunoscută în alte generații fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5), ci era „ascunsă în Dumnezeu” (Efeseni 3.9; Romani 16.25; Coloseni 1.26). Abia acum a fost „descoperită”. Dacă iudeii ar fi privit acest lucru din punct de vedere logic, nu ar fi trebuit să aibă nicio dificultate cu această explicație, deoarece Moise, de asemenea, nu putea aduce nici o Scriptură pentru revelațiile pe care Dumnezeu i le-a dat atunci când a instituit vechiul legământ, care constituia baza a tot ceea ce credeau ei. Era, de asemenea, ceva nou atunci când Moise a dat legământul israeliților.

Faptul că acest adevăr a fost revelat „sfinților Săi apostoli și profeți în Duhul” arată că nu era vorba de o interpretare privată a lui Pavel - și altor apostoli și profeți li s-au dat aceste revelații (Efeseni 3.5). Le-a fost revelat, dar nu a fost vestit de ei. Era însărcinarea specială a lui Pavel de a vesti acest adevăr ceresc. El este singurul scriitor al Noului Testament prin care Dumnezeu l-a făcut cunoscut.

Caracterul unic al binecuvântării prezentate de Evanghelia harului lui Dumnezeu (versetul 6)

Versetul 6

Efeseni 3.6: ... că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie, ...

Pavel continuă să explice că ceea ce face Dumnezeu în prezent prin chemarea Evangheliei este complet diferit de ceea ce profeții din Vechiul Testament au vestit despre păgâni. În versetul 6, el menționează trei lucruri unice, care caracterizează chemarea actuală a lui Dumnezeu în har prin Evanghelie:

1. *În primul rând*, versetul 6 spune: „că națiunile sunt *împreună-moștenitoare*”. Această chemare prezentă a lui Dumnezeu prin Evanghelie nu este atragerea în masă a națiunilor păgâne la Iahve, așa cum a fost anunțat în Vechiul Testament, prin care ele vor primi un loc în Împărăția lui Mesia în mijlocul lui Israel (Zaharia 2.15; 8.22,23; Isaia 11.10; 14.1; 56.3-7; 60.1-5; Psalmul 22.28; 47.8; 72.10,11). Aceasta este o convertire exterioară a națiunilor păgâne, când Îl vor vedea pe Hristos în slava Sa împărătească. De teama judecării, ele se vor alătura Dumnezeului lui Israel; nu va fi neapărat o lucrare de credință în inimile lor (Psalmul 18.43-46; 66.1-3; 68.27-30; Isaia 60.14), deși mulți dintre ei vor fi autentici (Apocalipsa 7.9,10). Ceea ce Pavel a anunțat, însă, a fost o chemare specială a anumitor credincioși dintre națiuni, pe care Dumnezeu i-a predestinat să aibă parte de un loc cu Hristos în Trupul Său. Era vorba de „întoarcerea la Dumnezeu a celor dintre neamuri” (Faptele apostolilor 15.3); nu era vorba de convertirea națiunilor ca întreg, care va avea loc în viitor. În chemarea actuală a Evangheliei, Dumnezeu cercetează națiunile pentru a „lua *din ele* un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14). În același scop, El îi ia, de asemenea, pe anumiți iudei credincioși din locul lor anterior în națiunea lui Israel. Pavel a fost un exemplu în acest sens. Domnul i-a spus: „*scoțându-te din poporul {Israel}*” (Faptele apostolilor 26.17).

Iudeii și păgânii sunt încă pe pământ astăzi, ca entități distincte, atunci când se lansează chemarea Evangheliei, și vor exista și în ziua care va veni. Dar acum există o a treia entitate: „Adunarea lui Dumnezeu” (1. Corinteni 10.32). Aceasta este separată de celelalte două și nu trebuie confundată cu ele. De aceea, în acest timp actual de har, Dumnezeu îi cheamă pe iudeii și pe păgânii credincioși din pozițiile lor anterioare și îi formează în ceva nou în Biserică (Adunare). Sensul propriu-zis al cuvântului Adunare/Biserică (în greacă *ecclesia*) este: „cei chemați afară”. El exprimă foarte bine această chemare specială prin Evanghelia de astăzi. Credincioșii dintre iudei și dintre păgâni au crezut dinainte (Efeseni 1.12,13) în ziua în care o rămășiță din Israel și popoarele păgâne vor fi aduse la Dumnezeu.

2. *În al doilea rând*, versetul 6 indică faptul că credincioșii dintre păgâni sunt „*din același trup*” cu cei care provin din rândul iudeilor. Taina dezvăluie că iudeii și păgânii care cred în Evanghelie sunt formați într-un singur organism viu (un corp comun), care

funcționează pentru buna plăcere a lui Dumnezeu și în care se dezvăluie viața și atributele Fiului lui Dumnezeu. Acest „*un singur trup*” este rezultatul faptului că Duhul lui Dumnezeu locuiește în acești credincioși și îi unește cu Hristos, Capul din ceruri (1. Corinteni 12.13). Trupul tainic al lui Hristos este ceva complet nou, pe care Dumnezeu l-a creat și care nu se găsește nicăieri în Vechiul Testament. Hristos va domni peste Israel și peste popoarele păgâne (Psalmul 93.1; Isaia 32.1), dar nu se spune nicăieri că El domnește peste Biserică (Adunare), care este trupul Său.

3. În al treilea rând, acest grup de iudei și păgâni aleși sunt „împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus”. Această promisiune nu are nimic de-a face cu promisiunea dată părinților în timpul Vechiului Testament. Această promisiune nu are nicio legătură cu promisiunile făcute patriarhilor în vremurile Vechiului Testament. Promisiunile făcute lui Avraam, Isaac și Iacov le-au fost date în timpul vieții lor. În schimb, promisiunea „vieții eterne” a fost dată „mai înainte de timpurile veacurilor” (Tit 1.2). „Viața eternă” este, în mod clar, o binecuvântare a Noului Testament¹, care implică o relație conștientă cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3) și locuirea Duhului Sfânt (Ioan 4.14) în cel credincios. Credincioșii din Vechiul Testament nu știau nimic despre o relație între Tatăl și Fiul în cadrul Dumnezeirii. Ei așteptau cu nerăbdare doar să trăiască veșnic pe pământ sub domnia lui Mesia (Psalmul 8.1-9 ș.a.); nici nu aveau locuirea Duhului Sfânt în ei. Viața eternă a fost văzută pentru prima dată când Hristos a venit în lume și a descoperit-o; înainte de aceasta, ea era „la Tatăl” în cer (1 Ioan 1.2).

Din aceste trei lucruri vedem că învățăturile lui Pavel erau ceva cu totul diferit de promisiunile făcute părinților. Ele nu erau un fel de împlinire a profețiilor Vechiului Testament - o eroare a „teologiei legământului” reformate. Așa cum am menționat mai devreme, aceste lucruri cerești nu intrau în conflict cu planul lui Dumnezeu de a binecuvânta Israelul pe pământ și de a avea pe păgâni sub conducerea Sa în timpul domniei lui Mesia. Convertirea păgânilor va avea loc într-o zi viitoare, dar convertirea celor care nu sunt dintre păgâni are loc astăzi prin chemarea Evangheliei.

Când versetul 6 spune că aceste lucruri descoperite în taina despre Adunare sunt ale noastre „prin Evanghelie”, aflăm că adevărul Evangheliei și adevărul despre Biserică (Adunare) sunt legate între ele. Toată lucrarea evanghelică ar trebui să fie făcută având în vedere Biserica (Adunarea). În Evanghelie Îl prezentăm pe Hristos, Mântuitorul; atunci când învățăm adevărul despre Biserică Îl prezentăm pe Hristos centrul. Cele două sunt strâns legate. Dumnezeu dorește ca o persoană, atunci când este mântuită, să funcționeze ulterior în Biserică (Adunare) așa cum Dumnezeu a așezat-o.

Pietrele mari aduse pentru construirea Templului (1 Împărați 5) nu numai că au fost extrase din carieră în locul în care au fost găsite, dar au fost aduse și la locul Templului și zidite în casă (1 Împărați 6). Scoaterea pietrelor din carieră nu era un scop în sine. În mod similar, pietrele vii, care alcătuiesc astăzi casa lui Dumnezeu, au fost salvate cu scopul de a lucra în casa Sa pentru gloria Sa. Mai târziu, în această epistolă, Pavel vorbește din nou despre această legătură (Efeseni 4.11-16). „Evangheliștii” ar trebui să lucreze împreună cu „păstorii și învățătorii” „pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4.12). Dacă dorim ca sufletele să fie

mântuite fără să le vedem funcționând la locul lor în trup, ratăm scopul lui Dumnezeu pentru ele. Scopul Evangheliei este de a aduce materialul care va forma Biserica (Adunarea).

Responsabilitatea lui Pavel de a face cunoscută taina (versetele 7-13)

Versetele 7,8

Efeseni 3.7,8: ... al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, după lucrarea puterii Lui. Mie, mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta: să vestesc printre națiuni Evanghelia bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos ...

Cunoașterea acestor lucruri minunate și conștientizarea faptului că Dumnezeu l-a ales să le împărtășească credincioșilor nu l-a făcut pe Pavel să fie mândru. Dimpotrivă, l-a smerit. El se vedea pe sine ca fiind „cel mai mic dintre toți sfinții”. Acest lucru arată efectul corect pe care adevărul ar trebui să-l aibă asupra noastră: ar trebui să alunge mândria din noi! Îndrăznim să spunem că Dumnezeu poate folosi [tocmai] o astfel de persoană; și este exact ceea ce a făcut Dumnezeu cu Pavel.

Din moment ce Pavel primise aceste revelații speciale despre taină, era treaba lui să facă cunoscute aceste lucruri. El nu se mulțumea să le cunoască personal; el voia ca fiecare să le cunoască. Misiunea lui era dublă:

- în primul rând, „să vestească națiunilor bogăția de nepătruns al lui Hristos” și
- în al doilea rând, „să pună în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei” (Efeseni 3.8,9).

Vezi și Romani 16.25 și Coloseni 1.23-28. Astfel, Pavel a primit de la Domnul o însărcinare de predicare și una de învățătură (1. Timotei 2.7; 2. Timotei 1.11).

- „Bogăția de nepătruns a lui Hristos” se referă la numeroasele binecuvântări individuale, pe care noi le avem în Hristos. Înainte de a fi descoperite, ele erau „de nepătruns” pentru om (1. Corinteni 2.9; 1. Petru 1.11,12).
- „Taina” dezvăluie adevărul corporativ al Adunării, care este trupul și mireasa lui Hristos.

Cele două administrații ale lui Hristos din epistola către Efeseni

Versetul 9

Efeseni 3.9: ... și să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate ...

Versetul 9 se referă la cea de-a doua dintre cele două administrații ale lui Hristos din epistola către Efeseni. Prima este o administrare *viitoare*, în lumea care va veni (Efeseni 1.10); a doua este o administrare *prezentă* a tainei. În calitate de Cap al Adunării și Răspunzător principal,

El conduce în prezent activitățile în vederea edificării acesteia. Domnul a spus: „Eu voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18). Așa cum Solomon a construit Templul cu ajutorul lucrătorilor săi, tot așa Hristos, prin Duhul Sfânt, construiește Biserica (Adunarea), iar mădularele trupului Său sunt angajate în lucrare. El îi trimite pe *evangheliștii* Săi în lucrarea de evanghelizare, pentru a aduce materialul (iudei și păgâni credincioși), iar El folosește *păstorii și învățătorii* Săi pentru a-i edifica pe acești noi convertiți în credința sfântă.

Marea povară a lui Pavel era să „pună în lumină înaintea tuturor {oameni; a se vedea traducerea engleză KJV} care este administrarea tainei”, astfel încât aceștia să se poată armoniza cu ceea ce face Dumnezeu în acest timp. Aceasta ar include ordinea și funcționarea practică a Adunării pe pământ. Cuvântul „om” din versetul 9 (în traducerea engleză KJV) nu se regăsește în textul original grecesc și face ca afirmația lui Pavel din acest verset să fie prea restrânsă.

Versetul 10

Efeseni 3.10: ... pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânirilor și autorităților în cele cerești, ...

Punerea în lumină a acestor lucruri se extinde asupra întregii creații - inclusiv asupra ființelor angelice, așa cum arată versetul 10. Aceste ființe spirituale mărețe nu au văzut niciodată ceva asemănător. Ele au fost martore la felul în care creația s-a ridicat și s-a extins înaintea ochilor lor. Ele au văzut căile lui Dumnezeu în alte epoci și au observat relațiile Sale cu omul în guvernare, providență și îndurare, dar acest lucru este ceva cu totul nou pentru ele. Ele nu numai că învață despre harul lui Dumnezeu în chemarea Bisericii (Adunării), dar ele învață prin observarea atentă a celor din Adunare care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când se adună pentru închinare și slujire (1. Corinteni 11.10; 1. Petru 1.12).

Versetele 11-13

Efeseni 3.11-13: ... după planul etern pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru, în care avem îndrăzneală și intrare cu încredere, prin credința în El. De aceea, vă rog să nu vă descurajați din cauza necazurilor mele pentru voi, care sunt gloria voastră.

Pavel nu intră aici în detaliile ordinii practice a Adunării (acestea se găsesc în 1 și 2 Corinteni, 1 Timotei și Tit), dar continuă spunându-ne că este „scopul” lui Dumnezeu ca toți să cunoască „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3.10) prin această administrație prezentă a lui Hristos. Din nefericire, Biserica în ansamblul ei nu a înțeles acest lucru și nu se mișcă sub călăuzirea Capului. Ca urmare, mulți creștini fac în slujba Domnului lucruri care nu sunt în concordanță cu realizarea practică a adevărului referitor la taină. Cu toate acestea, prin puterea covârșitoare a lui Dumnezeu, marele și „eternul plan” al lui Dumnezeu se realizează „în Hristos Isus, Domnul nostru”.

Rugăciunea lui Pavel pentru ca credincioșii să cunoască inima Dăătorului de binecuvântare și să fie umpluți de plinătatea Lui

(versetele 14-21).

Intenția lui Dumnezeu este ca adevărul referitor la taină să aibă un efect practic asupra vieții noastre, așa cum arată îndemnurile din capitolele 4-6. Cu toate acestea, înainte de a fi îndemnați să trăim în mod demn de această mare chemare (Efeseni 4.1), apostolul se roagă a doua oară pentru Adunare.

Versetele 14,15

Efeseni 3.14,15: Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ, ...

El știa că punerea în practică a acestui mare adevăr va întâmpina o mare opoziție din partea vrăjmașului (Coloseni 1.27-29) și ne amintește din nou că trăirea în lumina acestui adevăr îl va aduce pe om în ocară și suferință (Efeseni 3.13). Din acest motiv, el „și-a plecat genunchii” în rugăciune înaintea „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”, pentru ca gloria și dragostea lui Hristos și plinătatea lui Dumnezeu să se formeze în credincioși prin Duhul Său. Scopul aici este ca acest vas să fie capabil să arate gloria lui Hristos, nu numai în lumea viitoare, ci și acum, în această lume. Prin adăugarea: „din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ”, Pavel folosește cea mai largă expresie posibilă, cuprinzând toate creaturile binecuvântate ale lui Dumnezeu. Din acestea fac parte credincioșii din Vechiul Testament, creștinii, credincioșii mileniului (iudei și păgâni), copiii care nu au ajuns încă la vârsta înțelegerii, îngerii aleși etc. Este semnificativ faptul că, printre toți aceștia, Pavel se roagă pentru cei care au fost binecuvântați în locul special în care se desfășoară taina.

Versetul 16

Efeseni 3.16: ... ca să vă dea, după bogăția gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ...

1. Această întărire are ca scop să-i facă pe sfinți capabili să umble conform administrației actuale. Nu este o putere exterioară pe care o cere pentru noi, ci o putere în „omul dinăuntru” (sufletul), care ține cu tărie Persoana care este centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu.

Versetul 17a

Efeseni 3.17a: ... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre ...

2. Marele scop al întăririi sufletului în acest mod este ca Hristos să ocupe locul care I se cuvine în afecțiunile noastre. Prima rugăciune a avut legătură cu înțelegerea locului nostru în Hristos, în timp ce această a doua rugăciune are legătură cu faptul că Hristos locuiește în noi. Cel care este centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu ar trebui să fie centrul tuturor gândurilor și sentimentelor noastre. Dacă Hristos locuiește în centrul ființei noastre morale, El va controla izvoarele interioare, gândurile și dorințele inimii noastre.

Versetele 17b-19a

Efeseni 3.17b-19a: ... fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ...

3. Când Hristos ocupă locul care I se cuvine în afecțiunile noastre, ne face să fim înrădăcinați și întemeiați în dragostea Sa, iar acest lucru determină o creștere a receptivității noastre față de lucrurile divine. Acest lucru se datorează faptului că înțelegem prin intermediul afecțiunilor noastre. Cu cât ne desfătăm mai mult în dragostea Sa, cu atât mai mare devine receptivitatea noastră la lucrurile divine. Cuvântul „a înțelege” nu este cea mai bună traducere (a se vedea traducerea engleză KJV). *Comp* în latină înseamnă a înțelege ceva prin îmbrățișare. Cu greu putem face acest lucru când vine vorba de lucrurile lui Dumnezeu, deoarece acum le cunoaștem doar „în parte” (1. Corinteni 13.9). Ar trebui să fie: „a apuca”, adică a lua un lucru în mână fără a-l înțelege neapărat complet.

„Lărgimea și lungimea” etc. nu se referă la dragostea lui Hristos (așa cum gândesc mulți), căci dragostea lui Hristos nu are nici lungime, nici lățime. Ea este incomensurabilă. El vorbește despre lărgimea și lungimea vastei circumferințe a gloriei lui Dumnezeu, care își are centrul în Hristos. După ce ne-a prezentat infinitatea gloriei lui Dumnezeu, el ne readuce la un centru cunoscut: „dragostea lui Hristos”. Deși o cunoaștem, nu-i putem cuprinde dimensiunea - ea „întrece cunoștința”.

Observă: „dragostea” depășește „cunoștința”. Voia lui Dumnezeu cu privire la Hristos și la Biserică (Adunare), revelată în taină, este cunoștința; dar există ceva care o depășește: dragostea, care a planificat-o! Când vom înțelege aceste lucruri, sau mai bine spus, când ele ne vor apuca, vom fi gata să punem în practică adevărul așa cum îl găsim în capitolul 4.

Versetul 19b

Efeseni 3.19b: ... ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

4. Marele rezultat al tuturor acestor lucruri este că vom fi umpluți de plinătatea lui Dumnezeu. Aceasta nu este plinătatea Dumnezeirii; ar fi o blasfemie să credem că am putea fi plini de Dumnezeire. Divinitatea este dincolo de cunoașterea creaturilor și există într-o lumină inaccesibilă, care nu va ieși la lumină nici acum, nici în ziua Împărăției Milenare. Este vorba despre ceea ce se formează în Adunare în scopul prezentării. Este vorba de tot ceea ce este Dumnezeu în caracterul Său. În epistola către Coloseni, plinătatea lui Dumnezeu Îl umple și locuiește în Hristos, dar aici apostolul dorește ca ea să ne umple pe noi! Numai despre Hristos se spune că toată plinătatea lui Dumnezeu locuiește în El (Coloseni 1.19; 2.9), dar este cel puțin posibil ca noi să fim plini de „toată plinătatea lui Dumnezeu”. Un copil își poate duce găleata până la marginea oceanului și o poate umple. El ar putea spune că găleata lui este plină de ocean, dar nu ar putea

spune că are oceanul în găleata lui. La fel se întâmplă și cu noi când vine vorba de plinătatea lui Dumnezeu.

Versetele 20,21

Efeseni 3.20,21: Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.)

Cu aceasta am ajuns la punctul culminant al epistolei; Duhul nu ne poate duce mai sus. Pavel încheie în mod potrivit cu un imn de laudă. Faptul de a fi plini de plinătatea lui Dumnezeu ne conduce la închinare și ne pregătește să urmăm îndemnurile din capitolele care urmează. La fel ca David, când L-a lăudat pe Dumnezeu și a spus: „Din ceea ce este din mâna Ta, Ți-am dat” (1. Cronici 29.14), Pavel a recunoscut că toate aceste lucruri își au originea în inima lui Dumnezeu și este potrivit ca ele să se întoarcă la El sub formă de laudă și închinare.

El vorbește despre faptul că Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât toate” pe care le-am putea „cere sau gândi noi”, pentru a realiza sfatul Său a-tot-înțelept de a-L glorifica public pe Fiul Său prin intermediul Adunării. Unii gândesc, în mod greșit, că acest lucru se referă la faptul că Dumnezeu ascultă (împlinește) cererile noastre de rugăciune. Este cu siguranță adevărat că Dumnezeu poate și ne răspunde la rugăciunile noastre în moduri mai bune decât cerem noi adesea, dar nu despre asta vorbește apostolul aici. El spune că, dacă Dumnezeu ne-ar fi cerut să alegem cel mai bun lucru care ni s-ar putea întâmpla vreodată, nu ne-ar fi trecut niciodată prin minte să cerem sau măcar să ne gândim la ceva atât de binecuvântat. Așa că Dumnezeu a luat inițiativa și a planificat totul înainte de a începe lumea. Și a făcut toate acestea pentru buna Sa plăcere și pentru marea noastră binecuvântare.

*In deep, eternal counsel,
Before the world was made,
Before its deep foundations
On nothingness were laid;
God purposed us for blessing,
And chose us in His Son,
To Him to be conformed,
When here our course was run.²*

Tot ceea ce Dumnezeu și-a propus va fi împlinit „potrivit puterii care lucrează în noi”. În prima rugăciune, apostolul vorbește despre puterea lui Dumnezeu care lucrează *pentru noi*, dar în această a doua rugăciune vorbește despre puterea lui Dumnezeu care lucrează *în noi*. Acest lucru se datorează faptului că accentul este pus aici pe lucrarea lui Dumnezeu de formare a capacităților în cei care urmează să formeze acest vas special de mărturie.

De aceea vedem în acest capitol că slujirea apostolului a constat în predicare, dare de învățătură și rugăciune pentru credincioși. În mod similar, predicarea și învățătura pe care o dăm ar trebui să fie urmate de rugăciune, astfel încât lucrurile pe care le-am prezentat să se realizeze în inimile poporului lui Dumnezeu.

Câteva diferențe între rugăciunile din capitolele 1 și 3

- Rugăciunea din capitolul 1 este către „*Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos*”, iar rugăciunea din capitolul 3 este către „*Tatăl Domnului nostru Isus Hristos*”.
- Rugăciunea din capitolul 1 este ca noi să cunoaștem *planul* pe care Dumnezeu l-a făcut pentru descoperirea Fiului Său în lumea viitoare; rugăciunea din capitolul 3 este ca noi să cunoaștem inima *Planificatorului*.
- Rugăciunea din capitolul 1 se referă la *locul nostru în Hristos*; rugăciunea din capitolul 3 se referă la faptul că *Hristos are un loc în noi*.
- Rugăciunea din capitolul 1 vorbește despre puterea lui Dumnezeu *față de noi*; rugăciunea din capitolul 3 vorbește despre puterea lui Dumnezeu *în noi*.

Bogăția lui Dumnezeu, așa cum ea este prezentată în epistola către Efeseni.

- *Bogăția harului Său* (Efeseni 1.7) scoate în evidență cât de mult s-a coborât Dumnezeu pentru a ne salva.
- *Bogăția îndurării* (Efeseni 2.4) scoate în evidență profunzimea compasiunii inimii lui Dumnezeu.
- *Nemărginita bogăție a harului Său* (Efeseni 2.7) scoate în evidență desfășurarea harului Său față de noi înaintea lumii.
- *Bogăția de nepătruns a lui Hristos* (Efeseni 3.8) scoate în evidență numeroasele binecuvântări speciale pe care le avem în Hristos.
- *Bogăția gloriei Sale* (Efeseni 3.16) scoate în evidență măreția gloriei care Îl înconjoară pe Hristos, marele Dătător de binecuvântări al universului.

Rezumat al capitolelor 1 - 3

Capitolul 1: Revelarea planului etern al lui Dumnezeu referitor la Hristos și Adunare. El dezvăluie planul final al lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său în lumea viitoare în două sfere (în cer și pe pământ) prin intermediul unui vas de mărturie special format: Adunarea, care este trupul și mireasa Sa.

Capitolul 2: Lucrarea lui Dumnezeu în timpul chemării și formării acestui vas de mărturie în vederea zilei viitoare a revelației. Orice obstacol pe drumul spre țelul Său este depășit de dragostea, puterea și harul Său.

Capitolul 3: Responsabilitatea lui Pavel în vestirea adevărului referitor la taină, exprimată în predicarea, darea de învățătură și rugăciunea sa pentru sfinți.

Tradus de la: [Der Brief des Paulus an die Epheser \(3\)](#)

Titlul original în engleză: [The Epistle of Paul to the Ephesians. The Purpose of the Ages](#)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Viața eternă este relatată și în Vechiul Testament (de exemplu, Psalmul 133), dar nu în calitatea în care o putem cunoaște în Domnul Isus (compară cu Ioan 17.3; 1 Ioan 1.1-4).

[2] De George West Frazer (1830-1896): În sfatul veșnic al lui Dumnezeu, | Înainte ca lumea să fie făcută, | Înainte ca temelia să fie pusă, | Din nimic a fost făcută lumea; | Atunci Dumnezeu a plănuit binecuvântări pentru noi, | Ne-a ales în Fiul, | Ca să fim schimbați în El, | După ce am alergat cursa.